

VOLLEDIGE BEKENTENIS

Beste trouwe lezer,

Dit is een roman uit een koffer, oké? Dat wil ik je laten weten zolang je je winkelbonnetje nog hebt en voordat je er jus of ijs of zoiets op knoeit en het daardoor moeilijk of onmogelijk maakt om het terug te brengen.¹ Deze roman is herzien en bijgewerkt, maar nog steeds een roman uit een koffer. De naam Bachman staat erop omdat het de laatste roman is uit 1966-1973, de productiefste periode van die meneer.

In die jaren was ik in feite twee personen. Stephen King schreef (en verkocht) horrorverhalen aan ranzige pornoblaadjes als *Cavalier* en *Adam*,² maar Bachman schreef een serie romans die niemand wilde kopen. Daartoe behoorden *Razernij*,³ *De marathon*, *Werk in uitvoering* en *Vlucht naar de top*.⁴ Alle vier werden als pocket gepubliceerd.

Blaze was de laatste van die vroege romans... het vijfde kwart,

1. Als ik dit zeg, neem ik aan dat je net als ik bent en bijna nooit een maaltijd – of zelfs een eenvoudige snack – eet zonder dat je het boek bij de hand hebt dat je aan het lezen bent.

2. Met één uitzondering: Bachman schreef onder het pseudoniem John Swit-hen een misdaadverhaal: 'The Fifth Quarter.'

3. Niet meer in druk, en dat is maar goed ook.

4. De Bachman-roman die daarop volgde, was *De vervloeking*, en het was geen wonder dat ik werd ontmaskerd, want dat boek was in werkelijkheid

als je het zo wilt noemen. Of een van de vele romans die een bekende schrijver in een koffer had liggen, als je het precies wilt weten. Hij was eind 1972, begin 1973 geschreven. Ik vond het een geweldig verhaal toen ik het schreef, en toen ik het nog eens doorlas, vond ik het niks. Voor zover ik me herinner, heb ik het nooit aan een uitgever laten zien, zelfs niet aan Doubleday, waar ik een vriend kreeg die William G. Thompson heette. Bill zou later John Grisham ontdekken, en Bill was ook degene die mij een contract gaf voor het boek dat op *Blaze* volgde, een vreemd maar vrij goed leesbaar verhaal over een eindexamenbal in Maine.⁵

Een paar jaar dacht ik helemaal niet aan *Blaze*. Nadat de andere Bachmans waren gepubliceerd, haalde ik de roman tevoorschijn en keek ik hem nog eens door. Na ongeveer de eerste twintig bladzijden kwam ik tot de conclusie dat mijn eerste beoordeling juist was geweest en legde ik het weer in quarantaine. Ik vond het wel goed geschreven, maar het verhaal deed me denken aan iets wat Oscar Wilde eens heeft gezegd. Volgens hem was het onmogelijk om *The Old Curiosity Shop* van Dickens te lezen zonder tranen met tuiten te huilen van het lachen.⁶ Ik vergat *Blaze*, maar raakte het manuscript nooit kwijt. Het lag ergens in een hoek van de Fogler Library in de University of Maine, samen met de rest van de Stephen King/Richard Bachman-dingen die ze daar hebben.

geschreven door Stephen King – niemand liet zich misleiden door de nepfoto van de auteur op de achterflap.

5. Ik geloof dat ik de enige schrijver in de geschiedenis van de Engelse verhaalkunst ben wiens carrière gebaseerd is op damesverband. Dat deel van mijn literaire nalatenschap kunnen ze me niet meer afnemen.

6. Ik heb hetzelfde gevoel bij *Alleman* van Philip Roth, *Jude the Obscure* van Thomas Hardy en *The Memory Keeper's Daughter* van Kim Edwards. Als ik die boeken lees, barst ik op een gegeven moment in lachen uit, zwaai ik wild met mijn handen en roep ik: 'Waar blijft de kanker? Waar blijft de blindheid? Die hebben we nog niet gehad!'

De volgende dertig jaar lag *Blaze* in het donker.⁷ En toen publiceerde ik een dunne pocket, *De Colorado Kid*, bij het imprint Hard Case Crime. Deze serie boeken, het geesteskind van een heel intelligente en heel sympathieke man, Charles Ardai, had tot doel oude *noir* en *hardboiled* detectives weer tot leven te wekken en ook nieuwe te publiceren. *De Colorado Kid* was beslist *softboiled*, maar Charles wilde het toch uitgeven, met zo'n geweldig oud pocketomslag.⁸ Het hele project werd een groot succes... afgezien van de trage royaltybetalingen.⁹

Ongeveer een jaar later dacht ik erover om weer iets bij Hard Case te publiceren, misschien iets wat een beetje meer *hardboiled* was. Voor het eerst in jaren dacht ik weer aan *Blaze*, maar meteen dacht ik ook weer aan dat verrekte citaat van Oscar Wilde over *The Old Curiosity Shop*. Het *Blaze* dat ik me herinnerde, was niet *hardboiled* of *noir*, maar een smartlap, goed voor zeker drie natte zakdoeken. Evengoed kon het geen kwaad om ernaar te kijken. Dat wil zeggen, als het manuscript nog te vinden was. Ik wist nog in welke doos het zat, en ik herinnerde me zelfs het hoekige lettertype (de schrijfmachine uit de studententijd van mijn vrouw Tabitha, een niet kapot te krijgen portable Olivetti), maar ik wist absoluut niet wat er geworden was van het manuscript dat in die doos zou moeten zitten. Misschien was het *gone, baby, gone*.¹⁰

Dat was het niet. Marsha, een van mijn twee gewaardeerde

⁷. Overigens niet in een koffer, maar in een kartonnen doos.

⁸. Een dame met moeilijkheden in haar ogen. En vermoedelijk extase in haar broekje.

⁹. Ook dat doet denken aan de slechte oude tijd van de pocketseries, nu ik erover nadenk.

¹⁰. In mijn carrière heb ik kans gezien niet één maar twee vrij goede romans-in-wording kwijt te raken. *Under the Dome* was nog maar vijftig bladzijden lang toen hij zoekraakte, maar *The Cannibals* telde meer dan tweehonderd bladzijden toen hij spoorloos verdween. Van geen van beide manuscripten had ik een kopie. Dat was in de tijd voor de computers, en ik gebruikte nooit

assistenten, vond het in de Fogler Library. Ze wilde me het originele manuscript niet toevertrouwen (ik, eh, verlies dingen), maar maakte een fotokopie. Ik moet een op sterven na dood schrijfmachinelint hebben gebruikt toen ik *Blaze* schreef, want de kopie was nauwelijks leesbaar en de notities in de marges waren weinig meer dan vlekken. Toch ging ik ervoor zitten en las het, mentaal voorbereid op die heel bijzondere gène die je alleen kunt voelen als je met een jongere, eigenwijzere versie van jezelf in aanraking komt.

Maar ik vond het vrij goed, zeker beter dan *Werk in uitvoering*, dat ik indertijd tot de hoofdstroom van de Amerikaanse romankunst rekende. Het was niet zomaar een roman *noir*, maar eerder een poging tot het soort naturalisme-met-misdaad dat James M. Cain en Horace McCoy in de jaren dertig beoefenden.¹¹ Ik vond de flashbacks eigenlijk nog beter dan het hoofdverhaal. Ze deden me denken aan de *Young Lonigan*-trilogie van James T. Farrell en zijn vergeten (maar boeiende) *Gas-House McGinty*. Zeker, het had de drie P's,¹² maar het was geschreven door een jongeman (ik was vijftientig) die ervan overtuigd was dat hij VOOR DE EEUWEN schreef.

Ik dacht dat *Blaze* kon worden herschreven en gepubliceerd zonder dat ik me al te veel behoefde te schamen, maar waarschijnlijk was het niet geschikt voor Hard Case Crime. Eigenlijk was het helemaal geen misdaadroman. Ik zag er een kleine tragedie van de onderklasse in, tenminste als ik bij het herschrijven meedogenloos te werk ging. Daarvoor moest ik de doffe, droge toon van de beste romans *noirs* aanslaan. Om mezelf eraan te herinneren wat ik aan het doen was, maakte ik zelfs gebruik van een lettertype dat American Typewriter heet.

carbonpapier voor eerste versies; op de een of andere manier vond ik dat arrogant.

¹¹. En natuurlijk is het ook een eerbewijs aan *Of Mice and Men* – dat zal bijna niemand ontgaan.

¹². Purper, pulseren en puffen.

Ik werkte snel, keek nooit vooruit of achterom, wilde ook de onstuimige vaart van die boeken te pakken krijgen (ik denk nu meer aan Jim Thompson en Richard Stark dan aan Cain, McCoy en Farrell). Ik corrigeerde de tekst met potlood en bewerkte hem niet op de computer, zoals tegenwoordig gebruikelijk is. Als het boek op het verleden moest teruggrijpen, wilde ik daarin meegaan en er niet voor terugdeinzen. Ik deed ook mijn best om al het sentiment uit de tekst te halen, want ik wilde dat het uiteindelijke boek zo grimmig was als een leeg huis zonder zelfs tapijt op de vloer. Mijn moeder zou hebben gezegd dat ik een stalen gezicht wilde laten zien. Alleen de lezer kan beoordelen of ik daarin ben geslaagd.

Voor zover het er voor jou iets toe doet (beter van niet – hopelijk wil je een goed verhaal, en hopelijk krijg je dat): alle royalty's en extra inkomsten die uit *Blaze* voortkomen, gaan naar The Haven Foundation, die is opgericht voor hulp aan kunstenaars die aan lager wal zijn geraakt.¹³

Nog één ding, nu ik je toch aan je mouw trek. Ik heb de tijd waarin *Blaze* zich afspeelt zo vaag mogelijk gehouden, opdat het boek niet te gedateerd overkomt.¹⁴ Toch was het onmogelijk om al het gedateerde materiaal eruit te halen; het was voor het verhaal belangrijk dat daar iets van behouden bleef.¹⁵ Als je ervan uitgaat dat dit verhaal zich afspeelt in 'Amerika, Niet Zo Heel Lang Geleden', zul je niet in de problemen komen.

Mag ik de cirkel sluiten door terug te gaan naar waar ik be-

¹³. Om meer over The Haven Foundation te weten te komen kun je naar mijn website gaan: www.stephenking.com.

¹⁴. Ik vond het geen goed idee dat Clay Blaisdell opgroeide in het Amerika van kort na de Tweede Wereldoorlog. Dat lijkt tegenwoordig allemaal zo onmogelijk antiek, al leek het (en was het waarschijnlijk ook) nog oké in 1973, toen ik het uittypte in de stacaravan waar mijn vrouw en ik met onze twee kinderen woonden.

¹⁵. Als ik het in deze tijd had geschreven, had ik niet om mobiele telefoons en nummerherkenning heen gekund.

gonnen ben? Dit is een oude roman, maar ik geloof dat ik er indertijd naast zat toen ik het een slechte roman vond. Misschien ben je het daar niet mee eens... maar *The Old Curiosity Shop* is het niet. Zoals altijd, trouwe lezer, wens ik je veel goeds. Ik dank je voor het lezen van dit verhaal en hoop dat je ervan zult genieten. Ik zal niet zeggen dat ik hoop dat je vochtige ogen krijgt, maar...

Ja. Ja. Dat zeg ik wél. Zolang het maar geen tranen van het lachen zijn.

Stephen King
(namens Richard Bachman)
Sarasota, Florida
30 januari 2007

HOOFDSTUK 1

George was ergens in het donker. Blaze kon hem niet zien, maar zijn stem drong luid en duidelijk tot hem door, rauw en een beetje hees. George klonk altijd alsof hij verkouden was. Als kind had hij een ongeluk gehad. Hij zei nooit wat voor ongeluk, maar er zat een knoert van een litteken op zijn adamsappel.

‘Niet die, dombo, die zit onder de bumperstickers. Neem een Chevrolet of een Ford. Donkerblauw of groen. Twee jaar oud. Niet meer, niet minder. Die vallen niet op. En geen stickers.’

Blaze liep de kleine auto met de bumperstickers voorbij en ging verder. Zelfs hier helemaal achteraan op het parkeerterrein van de biertent drong het vage stampen van de bas tot hem door. Het was zaterdagavond en de zaak was afgeladen. Het was ook bitter koud. Hij was naar de stad gelift, maar hij was nu al veertig minuten in de openlucht en zijn oren waren verdoofd. Hij was zijn pet vergeten. Hij vergat altijd iets. Hij had zijn handen uit zijn jaszakken gehaald en over zijn oren gedrukt, maar George had dat meteen verboden. George zei dat zijn oren wel mochten bevriezen maar zijn handen niet. Om een auto zonder sleutel aan de praat te krijgen had je geen oren nodig. Het was zestien graden onder nul.

‘Daar,’ zei George. ‘Rechts van je.’

Blaze keek en zag een Saab. Met een sticker. Dat leek hem

helemaal niet het goede soort auto.

‘Dat is links van je,’ zei George. ‘Réchts van je, dombo. De hand waarmee je in je neus peutert.’

‘Sorry, George.’

Ja, hij gedroeg zich weer als een dombo. Hij kon met beide handen in zijn neus peuteren, maar hij wist wat rechts was, de hand waar je mee schreef. Hij dacht aan die hand en keek die kant op. Daar stond een donkergroene Ford.

Blaze liep nadrukkelijk nonchalant naar de Ford. Hij keek over zijn schouder. De biertent was een studentenbar die The Bag, de zak, heette. Dat was een stomme naam, een zak was wat je je ballen noemde. Het was in een souterrain. Op vrijdag- en zaterdagavond speelde er een band. Binnen zou het warm en vol zijn, veel jonge meisjes met korte rokjes die wild aan het dansen waren. Het zou leuk zijn om naar binnen te gaan, gewoon wat rond te kijken...

‘Wat doe jij nou?’ vroeg George. ‘Slenteren door de hoofdstraat? Daar trapt zelfs mijn blinde opoe niet in. Doe het nou maar, ja?’

‘Oké, ik wou alleen...’

‘Ja, ik weet wat je alleen wou. Denk nou maar aan wat je doen moet.’

‘Oké.’

‘Wat ben je, Blaze?’

Hij liet zijn hoofd hangen, snoof snot op. ‘Ik ben een dombo.’

George zei altijd dat je je daar niet voor hoeft te schamen, maar het was nu eenmaal een feit en dat moest je onder ogen zien. Je kon niemand laten denken dat je slim was. Ze keken naar je en zagen hoe het zat: er brandde licht, maar er was niemand thuis. Als je een dombo was, moest je gewoon doen wat je te doen stond en wegwezen. En als je betrappt werd, bekende je alles, behalve wie er bij je waren geweest, want uiteindelijk kregen ze de rest toch wel uit je los. George zei dat dom-

bo's niks waard waren als het op liegen aankwam.

Blaze haalde zijn handen uit zijn zakken en maakte ze twee keer open en dicht. De knokkels knakten in de koude windstille lucht.

'Ben je klaar, man?' vroeg George.

'Ja.'

'Dan ga ik een biertje pakken. Doe het.'

Blaze voelde de paniek in hem opkomen. Tot in zijn keel. 'Hé, nee. Ik heb dit nooit eerder gedaan. Ik heb alleen naar jou gekeken.'

'Nou, deze keer ga je meer doen dan kijken.'

'Maar...'

Hij zweeg. Het had geen zin om verder te gaan, tenzij hij wilde schreeuwen. Hij hoorde het knerpen van aangestampte sneeuw: George die naar de biertent liep. Straks zouden zijn voetstappen verloren gaan in de harts slag van het basritme.

'Jezus,' zei Blaze. 'O jezus christus.'

En zijn vingers werden koud. Bij deze temperatuur kon hij ze maar vijf minuten gebruiken. Misschien korter. Hij liep naar het portier aan de bestuurderskant. Waarschijnlijk zat dat op slot. Als het portier op slot zat, kon hij niet in de auto komen, want hij had de Slim Jim niet, George had de Slim Jim. Maar het portier zat niet op slot. Hij maakte het open, stak zijn hand naar binnen, vond de hendel van de motorkap en trok eraan. Toen liep hij naar voren, tastte naar de tweede greep, vond hem en tilde de kap omhoog.

Hij had een klein zaklantaarntje bij zich. Hij haalde het tevoorschijn, zette het aan en richtte de straal op de motor.

Vind de bougiekabel.

Maar er was zo veel spaghetti. Accukabels, slangen, de benzineleiding...

Hij stond daar en het zweet liep over de zijkanten van zijn gezicht en bevroor op zijn wangen. Dit werd niks. Dit werd nooit wat. En opeens had hij een idee. Het was niet een erg

goed idee, maar hij had er niet veel, en als hij er een had, moest hij er iets mee doen. Hij ging naar het portier aan de bestuurderskant terug en maakte het weer open. Het licht ging aan, maar dat kon hij niet helpen. Als mensen hem zagen klungelen, zouden ze denken dat hij zijn eigen auto niet aan de praat kon krijgen. Op zo'n koude avond was dat toch niet zo bijzonder? Zelfs George zou er niets van kunnen zeggen. Tenminste, niet veel.

Hij trok de zonneklep boven het stuur omlaag. Tegen beter weten in hoopte hij dat er een reservesleutel uit zou vallen, soms hadden mensen daar een sleutel, maar er kwam niets naar beneden, behalve een oude ijskrabber. Dié viel omlaag. Hij keek in het dashboardkastje. Dat zat vol papieren. Hij gooide ze op de vloer, zat met zijn knieën op de zitting om dat te kunnen doen, diep ademhalend. Er lagen papieren in, en een doosje met kleine pepermuntjes, maar geen sleutels.

Zo, lamlendige dombo, hoorde hij George zeggen. Ben je nou tevreden? Ben je er nou eindelijk aan toe om het met de draadjes onder de motorkap te proberen?

Blijkbaar was hij daaraan toe. Hij kon op zijn minst een paar draden lostrekken en tegen elkaar houden, zoals George deed. Hij zou wel zien wat er gebeurde. Hij deed het portier dicht en liep weer met gebogen hoofd naar de voorkant van de Ford. Toen bleef hij staan. Hij had weer een idee. Hij ging terug, maakte het portier open, bukte zich, tilde de vloermat op, en daar lag hij. Op de sleutel stond niet FORD, er stond helemaal niets op, want het was een kopie, maar hij was vierkant van boven en zag er verder ook goed uit.

Blaze pakte hem op en kuste het koude metaal.

Auto niet op slot, dacht hij. En toen dacht hij: auto niet op slot en sleutel onder de mat. En toen dacht hij: Ik ben dus toch niet de domste jongen die hier vanavond rondloopt, George.

Hij ging achter het stuur zitten, trok het portier dicht, stak de sleutel in het contact – hij ging er makkelijk in – en besef-

te toen dat hij het parkeerterrein niet kon zien omdat de kap nog omhoog stond. Hij keek vlug om, eerst de ene en toen de andere kant op, want hij wilde er zeker van zijn dat George niet was teruggekomen om hem te helpen. George zou er nog dagen over ouwehoeren als hij zag dat de kap omhoog stond. Maar George was er niet. Er was niemand. Het parkeerterrein was een toendra met auto's.

Blaze stapte uit en gooide de kap dicht. Toen stapte hij weer in en wilde hij het portier dichttrekken, maar hij aarzelde. Hoe zat het met George? Moest hij die biertent binnengaan om hem te halen? Blaze dacht diep na, zijn hoofd gebogen. Het binnenlampje wierp een gelig licht over zijn grote handen.

Weet je wat? dacht hij, en hij bracht nu eindelijk zijn hoofd omhoog. *George kan doodvallen.*

'Je kan doodvallen, George,' zei hij. George had hem hierheen laten liften, had hem hier even ontmoet en had hem toen weer alleen gelaten. Alleen gelaten om het vuile werk op te knappen, en het was alleen maar stom geluk dat Blaze een sleutel had gevonden, dus George kon doodvallen. Laat hij maar terugliften bij zestien graden onder nul.

Blaze sloot het portier, zette de pook op DRIVE en reed de parkeerplek af. Eenmaal op een middenpad, trapte hij op het gas. De Ford maakte een sprongetje en het achtereind zwiepte opzij over de aangestampte sneeuw. In paniek trapte hij op de rem. Wat deed hij? Wat stelde hij zich voor? Weggaan zonder George? Hij zou binnen tien kilometer worden opgepakt. Waarschijnlijk al bij het eerste stoplicht. Hij kon niet weggaan zonder George.

Maar George is dood.

Dat was gelul. George was er nog. Hij was naar binnen gegaan voor een biertje.

Hij is dood.

'O, George,' kreunde Blaze. Hij zat over het stuur gebogen. 'O, George, niet dood zijn.'